

et lille Spørgsmaal, som det antagelig ingen Vanskelighed vil volde at naa til Enighed om. — For øvrigt er der i første Kapitel ikke foretaget væsentlige Ændringer.

Det er først i Kapitel II., vi kommer til de principielle Spørgsmaal, der voldte saa stor Vanskeligheder, da vi i Firserne og Halvfemserne havde Jagtloven til Behandling, nemlig Bestemmelserne om Jagtskat, Forbud mod Nattejagt, Forbud mod at udsætte Gift for Ræve, Søndagsjagt og Brug af Mynder til Jagt. Forholdene har jo ændret sig siden da, og der er Sandsynlighed for — derom vidner ogsaa den Forhandling, vi førte i 1920 om Jagtloven —, at man nu mere roligt og lidenskabsløst kan drøfte de Spørgsmaal, end man den Gang gjorde, thi man havde, som sagt, langvarige Diskussioner, før man kom til et endeligt Resultat, og det var de Spørgsmaal, jeg her har peget paa, der voldte de største Vanskeligheder. Endelig i 1894 enedes man om et Kompromis og fik en Jagtløv gennemført, der har været gældende siden. Ganske vist gav man Afkald paa Gennemførelsen af de Krav, der den Gang var fremme om Indførelse af Jagtskat og Forbud mod Nattejagt og Udsættelse af Gift for Rovdyr. Nu stilles disse Krav altsaa paa ny, og jeg maa sige, at den højtærede Landbrugsminister egentlig har skærpet Bestemmelserne om Jagtskat i Forhold til det Lovforslag, der forelaa i 1920, idet det nu foreslaas, at der skal betales for Jagttegn. Man kan kalde dette en Jagtafgift eller en Jagtskat, hvad man vil, men ifølge det i 1920 forelagte Lovforslag havde man dog Lov til uden videre at drive Jagt paa sin egen Ejendom uden at betale derfor. Nu kræves det, at der for Ret til at drive Jagt paa egen Ejendom skal betales 5 Kr. for et Jagttegn; vil man jage paa anden Mands Grund, skal man betale 10 Kr., og vil man drive Jagt paa Fjord, skal man atter betale 10 Kr. Det vil med andre Ord sige, at de, der bor ved Fjorde og Vige, og driver Jagt paa Landjorden paa Andenmands Grund og tillige paa Fjorden, vil komme til at betale en aarlig Jagtafgift paa 20 Kr. Jeg har altid stillet mig lidt tvivlende overfor Krav af den Natur, der her er Tale om, men hvordan det vil gaa i det Udvalg, der faar med Sagen at gøre, tør jeg naturligvis ikke spaa om. Jeg ved meget vel, at der er meget forskellige Me-

ninger om det Spørgsmaal, som for øvrigt ogsaa om de andre principielle Spørgsmaal, der vedrører vor Jagtlovgivning. Desuden stilles der yderligere det Krav til Udlændinge, der ønsker at drive Jagt her i Landet, at de skal betale et Jagttegn med 100 Kr. eller erlægge 5 Kr. for hvert Døgn, hvis de i en kortere Periode ønsker at drive Jagt her i Landet. I det foreliggende Lovforslag er der dog sket den Ændring, at det Beløb, der herefter skal ydes for Ret til at drive Jagt, foreslaas at skulle gaa i Kommunekassen, og det hilser jeg med Glæde. Der var ikke udtrykkelig nævnt i det i 1920 foreliggende Forslag, hvor Jagtskatten eller Jagtafgiften skulde gaa hen, men det fremgik dog af Ordførerens Udtalelser her, at han mente, det havde været det Udvalgs Mening, som havde udarbejdet det da foreliggende Lovforslag, at Afgiften skulde gaa i Statskassen.

Jeg tror, der er Grund til at yde det Udvalg, der har udarbejdet dette Lovforslag, Anerkendelse for de Fredningsbestemmelser, her er foreslaaet, og uden at jeg i øvrigt skal komme ind paa de særlige enkelte Fredningsbestemmelser — dem var vi jo udførligt inde paa ved Lovforslagets Behandling i 1920 —, vil jeg blot nævne, at man nu faar bestemte Dage, hvor Jagten begynder for de forskellige Dyrearters Vedkommende. Der er jo enkelte Dage, som særlig er fremtrædende her. Saaledes er den 21. September for en Mængde Arters Vedkommende Indledningen til Jagtsæsonen, og det tror jeg, der er Grund til at hilse med Tilfredshed. Maa jeg med Hensyn til selve de Bestemmelser, der foreslaas i § 18 om Jagttidens Begyndelse for Fugle, sige, at der er vistnok glemt to Arter, nemlig Brushøns og Bekkasiner. De findes ikke nævnt i selve Lovforslaget og var heller ikke nævnt i det tidligere Lovforslag. Men det kan dog vel ikke være Meningen, at de skal kunne jages hele Aaret. Disse forskellige Spørgsmaal vil Udvalget imidlertid kunne drøfte.

Jeg tillod mig under Behandlingen i 1920 at henlede Opmærksomheden paa den Bestemmelse, der i sin Tid var truffet med Hensyn til det Privilegium, der er givet til Enkeltmand, og som angaar Fuglekøjerne paa Fanø, og uden at jeg i øvrigt skal komme ret dybt ind paa Spørgsmaalet, vil